

Чл. 79 от ЗЗД

чл. 86 от ЗЗД

чл. 92 от ЗЗД

Договор за строителен надзор

Решение от 27.11.2018 г. на Арбитражен съд при БСК по ВАД № 3/2018 г.

Арбитърът кредитира доводите на ответника, че за едно и също плащане не може да се допуска кумулиране едновременно на неустойка за забава и на лихва за забава.

Едноличен арбитър: **Таня Йосифова**

Производството е по реда на чл.22 и сл. ЗМТА и чл.16 и сл. от Правилника за работата на Арбитражния съд при БСК.

Ищецът твърди, че е изпълнил своите задължения като консултант по договор за упражняване на строителен надзор, но Възложителят е заплатил възнаграждение само частично. Петитумът на иска е Арбитражният съд при Българската стопанска камара да постанови решение, с което да осъди Ответника за сума, представляваща сбор от 1.главница по договора; 2.мораторна лихва; 3.неустойка, както и 4.извършените по арбитражното производство разноски и такси, включително адвокатско възнаграждение.

Ответникът в отговора на исковата молба оспорва изцяло исковете за присъждане на главница, неустойка и мораторни лихви за неизпълнение на плащания по Договора.

В отговора на исковата молба ответникът не оспорва изпълнението на задълженията на ищеца и не отрича, че е съставен Акт за приемане на конструкцията.

Ответникът поддържа, че е недопустимо едновременното начисляване на неустойка за забава и на лихва за забава както поради формулировката в Договора, така и поради константната практика на ВКС, Търговско отделение.

По съществуващото на спора

Страните не спорят, че на 27.05.2013 г. са сключили Договор (наричан по-нататък „Договора“), с който ответникът, наричан в договора ВЪЗЛОЖИТЕЛ, възлага на ищеца, наричан в договора КОНСУЛТАНТ, срещу възнаграждение да

упражнява строителен надзор в съответствие с чл.168, ал.1 и чл.169 ЗУТ за техническите паспорти за строеж. Срокът на Договора е с начална дата – деня на подписването му и продължава до завършване на строежа и предаване на от консултанта на възложителя на окончателен доклад, който е основание за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа.

Съгласно чл.2, ал.1 от Договора договореното възнаграждение е в размер на (сума) без ДДС, като в договора е предвидено разсрочено плащане на възнаграждението. Половината от сумата е дължима в деня на подписване на договора, т.е. 27.05.2013 г., 25 % - при подписване на Акт образец 14 и 25 % - при предаване на окончателен доклад и заверен технически паспорт за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа от главен архитект на (община). В чл.3 от Договора е предвидено, че заплащането ще се извършва по банков път или в брой.

От представените по делото доказателства (Акт за приемане на конструкцията от 12.06.2015 г., Удостоверение от 12.09.2015 г. за въвеждане в експлоатация на строеж, издадено от (община), Констативен акт за установяване годността на строежа от 8.09.2015 г. и Окончателен доклад, съставен от ищеца, от 10.09.2015 г. във връзка с предложение за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация) е видно, че ищецът-консултант по Договора е изпълнил изцяло своите задължения.

Спорът между страните касае изпълнението на задължението за заплащане на възнаграждението от страна на Възложителя (ответник) – кога и как са извършени частичните плащанията и в какъв размер е погасено задължението на Възложителя. Ищецът с исковата молба представя Фактура от 8.06.2015 г. за сумата от 8 400 лв., платежно нареждане от 9.06.2015 г. на (банка), извършено от Възложителя в полза на Консултанта за сумата от 4 000 лв., както и извлечение от разплащателна сметка на ищеца на 11.09.2015 г. за сумата от 4 400 лв. в полза на ищеца.

Ответникът, в отговора на исковата молба, представя две разписки – първата разписка от 19.05.2015 г., подписана от К.И. и от Н.К. за сумата от 3 500 лева, дължима по чл.3 от Договора. Втората разписка е от 8.07.2015 г., подписана от К.И. и от Н.К. за сумата от 3 000 лева, дължима по чл.3 от Договора. И в двете разписки К.И. удостоверява, че е получил от ответника чрез Н.К. плащания по чл.3 от Договора.

В арбитражно заседание, проведено на 17.07.2018 г. бяха разпитани двама свидетели, посочени от ищеца – Н.С.К. и К.П.И. Те потвърдиха за срещата между тях във връзка с предаване на сумите по разписките, като свидетелят И. заяви, че е изпълнявал „куриерска длъжност“, т.е. само е получил парите, които впоследствие е предал на г-н Д., собственикът на ищцовото дружество.

Ищецът не оспорва автентичността на разписките, но според него посочените суми са получени от К.И. не в качеството му на управител на ищцовото дружество, не са по силата на Договора между страните и не са постъпили в имуществото на дружеството. Ищецът представя като доказателство Предавателно-приемателен протокол от 8.09.2015 г., подписан от К.И. и от Х.И. - пълномощник на ответника. В посочения протокол в т.3 се посочва, че неплатените суми по Договора (годината е поправена на ръка от 2003 г. на 2013 г., без да са положени подписите на участниците в протокола) възлизат на 12 800 лв. с ДДС, като са разделени на три части – 4 400 лв. с ДДС (остатък по фактура № 409 от 8.06.2015), 4 200 лв. с ДДС – дължим към 12.06.2015 г. и остатък от 4 200 лв. с ДДС.

В писмените бележки ответникът иска изключване на посочения протокол от доказателствата, като счита, че същият е незавършен поради липсата на подписа на Възложителя по договора, а представителят му Х.И. не е имал представителна власт да признава задължения, не му е било известно какви са задълженията на Възложителя и документът не се намира в деловодството на ответното дружество.

IV. Правни изводи

Въз основа на гореизложеното арбитърът намира за установено следното. По силата на сключения на 27.05.2013 г. между страните Договор ищецът е изпълнил своите задължения. По отношение на задълженията на Възложителя ответник арбитърът приема следното.

Първото плащане по Договора в размер на 8 400 лева с ДДС е станало дължимо на датата на сключването му, т.е. на 27.05.2013 г. Възложителят е изпълнил това задължение на две части, като е наредил превод за 4 000 лв. на 9.06.2015 г., а на 10.09.2015 г. - в размер на 4 400 лв. В чл.17 от Договора е уговорена неустойка за съответния договорен транш в размер на 0.2 % на ден, която се дължи от виновната за неизпълнението страна, но не повече от 10 % от цената, посочена в чл.2, ал.1, т.е. 14 000 лева. Или горната граница на неустойката е 1 400 лв. Следователно от 27.05.2013 г. до 9.06.2015 г. той дължи

заплащане на неустойка върху сумата от 8 400 лв. или сумата от 1249.92 лв., а от 9.06.2015 г. до 10.09.2015 г. - неустойка в размер на 82.92 лв. или общо неустойка в размер на 1332.64 лв. Ищецът обаче претендира сумата от 440 лв., представляваща неустойка за забава, поради което в съответствие с диспозитивното начало на процеса, следва да му бъде присъдена последната сума от 440 лв. Арбитърът кредитира доводите на ответника, че за едно и също плащане не може да се допуска кумулиране едновременно на неустойка за забава и на лихва за забава.

Второто плащане по Договора е станало дължимо на 12.06.2015 г. – датата на съставяне на Акт за приемане на конструкцията, образец 14. Дължимата сума по това плащане е 4 200 лв. с ДДС. Арбитърът приема, че ответникът е платил сумите, посочени в представените две разписки съответно от 19.05.2015 г. за сумата от и от 8.07.2015 г. за сумата от (общо 6 500 лева), тъй като беше доказано, че те са подписани от представители на двете страни и К.И. е бил вписан управител на ищцовото дружество по това време. Дали сумите реално са постъпили в имуществото на дружеството и дали то ги е осчетоводило, е въпрос, който не е предмет на разглеждане в настоящото производство, а следва да се реши в отношенията между тях. След като на 19.05.2015 г. е платена сумата от 3 500 лв. към 12.06.2015 г. той остава да дължи 700 лв. от главницата и върху тази сума следва да се начислят неустойки по чл.17 от Договора за периода от 12.06.2015 г. до 22.05.2018 г. в размер на 150.4 лева.

Последното плащане в размер на 4 200 лв. с ДДС е станало дължимо на 13.09.2015 г. След като ответникът е платил 3 000 лв. на 8.07.2015 г. той остава да дължи 1 200 лв. от главницата и върху тази сума трябва да се начисли неустойка за периода от 13.09.2015 г. до 22.05.2018 г. в размер на 235.92 лева.

По отношение на довода на ответника, че сумите са дължими след издаване на данъчен документ по чл.86, ал.1 ЗДДС в Договора, плащането на възнаградението не е обвързано с издаването на данъчен документ. Освен това посочените в чл.86, ал.1 ЗДДС задължения са от публично-правно естество, т.е. отношения на дружеството с фиска, а не касаят частно-правните отношения между страните по Договора.

V. По отношение на разноските на ищеца

На основание § 16, ал. 1 от Тарифата за дължимите арбитражни такси и разноски по споровете пред Арбитражния съд при БСК и въз основа на представените по делото фактури и документи, удостоверяващи извършването на

банкови преводи, арбитърът приема, че ищецът е направил разноси в общ размер на 2 662.08 лева. В тази сума се включват заплатената от него арбитражна такса в размер на 1106.08 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1 556 лева. Съобразно уважената част на иска следва да му се присъдят разноси по делото, пропорционално на уважената част от исковата претенция.